

Biblická čtení:

4. Mojžíšova 6, 22-27

„Mluv k Áronovi a jeho synům: Budete žehnat synům Izraele těmito slovy: ‚Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ Tak vloží mé jméno na Izraelce a já jim požehnám.“

List Galatským 4, 4-7

Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny. Protože jste synové, poslal Bůh do našich srdcí Ducha svého Syna, Ducha volajícího Abba, Otče. A tak už nejsi otrok, nýbrž syn, a když syn, tedy z moci Boží i dědic.

Lukáš 2, 15-21

Jakmile andělé od nich odešli do nebe, řekli si pastýři: „Pojďme až do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil.“ Spěchali tam a našli Marii a Josefa i to děťátko položené do jeslí. Když je spatřili, pověděli, co jim bylo řečeno o tom dítěti. Všichni, kdo to uslyšeli, užasli nad tím, co jim pastýři vyprávěli. Ale Maria to všechno v mysli zachovávala a rozvažovala o tom. Pastýři se pak navrátili, oslavující a chválíce Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. Když uplynulo osm dní a nastal čas k jeho obřizce, dali mu jméno Ježíš, které dostal od anděla dříve, než jej matka počala.

Téma: Co přineseme my?

Na počátku nového kalendářního roku lidé uvažují, co jim tento rok přinese. Přinese věci jak příjemné tak nepříjemné a nic nám celkem nepomůže, když bychom dopředu věděli, kolik bude kterých. Důležitější je, co přineseme my. Co přineseme do tohoto roku, do vlastního života, do života svého okolí, a tak i společnosti, církve, do života světa. Ptají se lidé i mimo oblast křesťanské víry. Ti pozitivní chtějí nejspíše přinést víc snahy, úsilí pro své dobro, ale i lidských hodnot nejen pro svou rodinu, ale také pro své přátele, také pro lidi všelijak znevýhodněné. Snažit se a pracovat je opravdu nutné, i pro křesťana. Ale křesťan není odkázán jen na to, co vyprodukuje. Křesťan je, pokud opravdu věří, člověkem, který je naplňován Bohem, který je naplňován jeho Duchem. A to je to nejpodstatnější, co máme vnášet do světa, to je to, čím je naše snaha teprve opravdu účinná, zhodnocená. Byla by škoda, ba dokonce chyba, kdybychom byly jen „lidmi výkonu“, lidmi, kteří vše sázejí na to, že budou pracovat více (workoholici).

Být plným Boha, být Boží, může být jen ten, kdo mu opravdu věří. Ten, kdo spoléhá co nejvíce ve všem na Pána Boha, ten vnáší do světa, ať už dělá cokoliv – věci a vztahy opravdu Boží, dobré, láskyplné a věčné. To je náš úkol křesťanů,

věřících lidí.

Vždycky mě ta věta z dnešního čtení vrtala hlavou: Maria to všechno v mysli zachovávala a rozvažovala o tom. Ona otevřela Bohu svůj život docela. Ne v horečnaté pracovitosti, ale v bezmezném důvěře. Samozřejmě že musela naplnit úkoly a povinnosti chudé palestinské dívky a později matky. Ale v tom všem a nad to všechno byla Boží. Plná milosti, Dívka Páně, která měla podivné přání, totiž, aby se jí stalo podle Božího slova. Služebnice, která nedělala jen to a ono pro Boha, ale která pro něho byla ve všem, co žila.

Každý z nás věřících může být plný Boha, plný Ducha Kristova. Každý z nás tedy může zcela reálně přinášet do světa, v němž žije, do života, který spoluvytváří, Boží plnost, Boží přítomnost a moc, Boží lásku. Život užitečný ne naší neuvěřitelnou výkonností, ale naplněný Bohem, který v nás žije a působí. Kolem nás jsou dost tzv. výkonných lidí. Nedostatečným zbožím jsou lidé naplnění Božím Duchem. A to by mohlo být naše předsevzetí do dalšího roku – poslouchat Pána Ježíše, rozvažovat o jeho slovech a skutcích a podle jeho příkladu žít. Udělat něco pro to, aby náš život nesl ovoce, které vyrůstá z Boží lásky, z Božího Ducha.